

שער הכוונות דרוש א' דחנוכה - דף ק"ח ע"ג

בברכת שים שלום. כי שם נתבאר יחוד זה על מתכונתו ועיין שם. ועניינו בקיצור הוא כי שלשה בחי' של יחוד יש לזו"ן. א' הוא בבחי' יהו"ה אהי"ה ומספרו מ"ז. הב' הוא בבחי' יהו"ה אלהי"ם ומספרו יב"ק. הג' הוא בבחי' יהו"ה אדני"ם ומספרו צ"א. ולפעמים מתייחדים בבחי' א' ולפעמים בשתיים ולפעמים בשלשתם ואז הוא היחוד הגמור, ואז הנוק' נקרא נ"ר כמספר ו' שמות הנו'. והנה בברכה הא' שהיא להדליק נר חנוכה נרמזו שלשתם. ובברכה ב' שהיא שעשה נסים, נרמזה הב'. ובברכה הג' שהיא שהחיינו נרמזה התחנתה מכולם.

וזהו מה שמצאתי בקונטרס אחר כי ההוי"ה הא' שעם אהי"ה תהיה במילוי יודין דע"ב וההוי"ה הב' שעם אלהי"ם היא דס"ג וההוי"ה הג' שעם אדני"ה היא הוי"ה דמ"ה וג' הויות אלו עצמם הם שתכוין במילת להדליק שהיא בגי' ע"ב ס"ג מ"ה של להדליק. ומן האהי"ה שבחיבור ההוי"ה דע"ב דיודין, גם הוא יהיה במילוי יודין שהוא קס"א ועם ההוי"ה עצמה שהיא ע"ב יהיו שניהם בגי' רג"ל, לרמז כי גם חנוכה נקרא רג"ל מכלל המועדים כנו' בכתיבת יד בהקדמת התיקונים:

ואמנם בקונטרס אדם אחר מצאתי כי ברוך אתה יהו"ה יכוין שזו ההוי"ה היא דע"ב דיודין ותכוין לחבר עמו גם אהי"ה דיודין ושניהם בגימט' רג"ל, וז"ס עד שתכלה רגל מן השוק. ובברכת שעשה נסים יכוין באותה הוי"ה למילוי ס"ג ויחבר עמו שם אלהי"ם, ולכן גם ההוי"ה דס"ג יכוין שהוא בניקוד אלהי"ם. ובברכת שהחיינו יכוין באותה ההוי"ה שהוא במילוי מ"ה דאלפין ויחבר עמה שם אדני"ם:

ונחזור לברכה ראשונה כמו שאמרנו כי בתחילה תכוין במילת להדליק שהוא בגי' ג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה. ותכוין להמשיך ג' הויות האלו ע"י הדלקה זו (יר"א) אל הנוקבא הנקרא הוי"ה דב"ן. ובמילת נר תכוין שע"י המשכה זו תשתלם

חנוכה סדר הדלקת הנרות היה נוהג

כנוסח הכתוב בבית יוסף ז"ל על הטורים וגם בספר שולחן ערוך. והוא כי בלילה הא' ידליק הנר שבצד ימינו שהוא היותר רחוק מן הפתח מכל ז' נרות. ובלילה ב' ידליק נר הב' לו שהוא יותר סמוך אל הפתח יותר מן הא', ואח"כ יפנה אל ימין וידליק הנר הא'. וכעד"ז כל שאר הלילות עד שנמצא כי בלילה האחרונה מדליק הנר שבצד שמאלו שהוא הנר היותר קרוב וסמוך אל הפתח. ומתחיל בו ונפנה לצד ימינו הקרוב קרוב קודם. ונמצא כי הנר הא' מכולם שהוא בצד ימין המדליק נדלק אחרון בלילה אחרונה. **ואמנם** נבאר תחילה ענין קדושת הימים האלו ואח"כ נבאר ענין ברכות נר של חנוכה. והנה כמו שנתבאר שבשבתות ויו"ט ור"ח יש בהם תוספת קדושה על ימי החול. גם בחנוכה ופורים יש בהם תוספת קדושה יותר מימי החול. אמנם אין מדריגתם שווה למדריגת השבתות ויו"ט ור"ח. והנה הם נתבארו כל אחד במקומו. אבל ענין חנוכה ופורים הוא באופן אחר כי תרוייהו (יעו"ר) אינן בהוד. ואעפ"י שבתפלת שחרית בחול ביארנו דיעקב בנצח ומלכות בהוד וכפ"ז החול הוא קדוש יותר מחנוכה ופורים אשר תרוייהו אינן בהוד. אבל הענין הוא על דרך שביארנו בדרוש ר"ח בענין הי"ט כי הנוק' יש לה אז תוספות קדושה לפי שאז מקבלת הארותיה ע"י עצמה שלא ע"י בעלה וכן הוא כאן כי הנה בחול יעקב יונק הארתו וחלק הארה שלה מן הנצח ומן ההוד. ואח"כ נתן לה הארתה ונמשך מן ההוד על ידו. אבל עתה בחנוכה ופורים היא יונקת חלק הארותיה מן ההוד ע"י עצמה שלא ע"י בעלה, ואינה טפילה אליו כימי החול. והנה ענין זה הוא תוספת קדושה אליה בזמנים אלו יותר מבחול:

ואמנם ענין כוונת ברכות הדלקת הנר הם סובבים על יחוד א' עליון ושלים הנקרא נר כמבואר • אצלינו בתפילת שחרית דחול

ספר פרי עין חיים - דף ק"ט ע"א

של שבת ונר חנוכה, נר שבת קודם, שיותר טוב להעלותה עד למעלה, עד כל ה'י, ולא נר חנוכה שהוא למטה, אף שהאור בא לה מכל ה'י:

וגם לכך ראוי להדליק ערב שבת, נר חנוכה קודם שידליק נר שבת, כי ראוי להעלותה מעט מעט ממטה למעלה ממדרגה למדרגה. אבל אם הדליק של שבת קודם, שכבר עלתה למעלה עד הראש, איך ידליק של חנוכה, ויחזור להורידה למטה בנה"ח:

ודע כי אנו מדליקין אותה עם שקיעת החמה, כי אז היא מדת לילה, והיא יורדת למטה, אל הבריאה וליצירה ולעשיה, לתת טרף לביתה וחק לנערותיה. ואז אנו ממשיכין לה אותן האורות שהיו לה למעלה. ולפי שעיקר המשכה היא מאותו האור הנמשך אליה מן הראש, שהוא הו"יה אה"ה, כי כשהם מלאים ביו"דין הם גי' רגלן, ואין האור הזה יכול להמשיך אליה אלא זמן מועט, לכן גם מצות הדלקה אינה אלא זמן מועט. וזהו עד שתכלה רגל מן השוק, כי השוק הם העולמות התחתונים, עד שתכלה אותו רשימו מן האור (הארה, עיקר האור נשאר באצ"י), שנמשך אחריה למטה עד מקומה (בבי"ע). לכן מפני שלא כל האור יורד לבי"ע) הדלקה עושה מצוה, ולא ההנחה. כי אין אנו מעלין אותה ממקומה כלל (דהיינו מגובה נה"י לכתר דז"א), אלא שאנו ממשיכין לה אור מלמעלה (כתר דז"א) אל מקומה לבד (נה"י דז"א), היינו ההדלקה. ולכן אסור להשתמש לאורה, כי כדי להיות [הארת] אור הקודש העליון יורד עד למטה, אשר שם מקומה במקום אשר מצוים שם החיצונים, ואנו חוששין שלא יתאחזו באור העליון, ולכן אין להנות מן האור:

צמח מכאן כי בשבת יכול להנות מנר של שבת, כי שם אין החיצונים כנוצר בנר של חנוכה:

פ"י חנוכה הוא חנ"ה כ"ו, והוא שיונקת המלכות מאימא עלאה

פרק ד' סוד שמונת ימי חנוכה, איהי מקבלת אור ההוד בעצמו, שלא ע"י ז"א, כי בחול יעקב בנצח ורחל בהוד, וביען אשר לא תיקן ההוד, בענין והודי נהפך עלי למשחית. והנצח נתקן, בענין וגם נצח ישראל לא ישקר. לכן מקבלת איהי אור מן ההוד על ידו דרך הנצח. אבל מתתיהו בן יוחנן כ"ג, תיקן ההוד באלו הח' ימים לבד. לכן מקבלת איהי אור מן ההוד עצמו על ידה, ושלא על ידו, לכן אנו אומרים על הנסים בברכת מודים, שהוא כנגד ההוד:

מהחברים היא נצח, שהוא ענף החכמה, סוד שמן משחת קודש, ולכן היה הנס בשמן, וע"י כהן.

ודע, כי יש בה ג' יחודים (עי' שעה"כ על "שים שלום"), א' נגד נה"י, כי עד שם מגיע קומתה לבד, ובזה היחוד הוא הו"יה אדנ"י. ולפעמים הוא נגד החזה, ואז הוא הו"יה אלה"ם. ולפעמים הוא שוה עד הכתר שלו, ואז הוא הו"יה אה"ה, וג' יחודים אלו, גי' נר.

[בפע"ח, קטע זה מובא לאחר הקטע בסוגריים עגולות: והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד, ואנו ממשיכין לה אור מג' יחודים אלו עליונים, לעשות אותה נר.] (עיקר כוונת נר חנוכה הוא, להוריד הארה למטה באלו הימים, כאלו היה הזווג עם בעלה פב"פ, שוה לו עד הכתר ברמ"ח אברים, הרי רמ"ח וב' דרועין, גי' נר. ושם הו"יה בזווג זה, הוא י"א ה"ה ו"י ה"ה - מתוקן עפ"י כת"ם). והנה בחנוכה, זו היה כוונת ההדלקה, שיוכין האדם כשמוריד ידו להדליק, כי היא למעלה מג' טפחים, שהוא כנגד נה"י, שהם ג' טפחים, ולמטה מ' טפחים, שאינו עולה עד הראש, ואנו ממשיכין לה • אור מן הראש. לכן אם הניח אותה בתוך י' יצא, כי כל זה נקרא מקומה, כיון שהיא נוטלת אור מן כל י'. אבל למעלה מ' אין להניח. וביום השבת, היא עולה עד הכתר שלו, ואז מקומה ממש בכל ה'י, ואז היא נקראת נר שבת שלימה. ולכן אם לא השיגה ידו, לקנות שמן לנר

עפ"י שעה"כ ק"ח רע"ד ופע"ח ק"ט סע"א. שע"ר ח"ב ש' קנ"ג

שעה"כ מפנה אותנו לתיבות שים שלום, על מנת ללמוד את פרטי יחוד נ"ר. משם משמע שמדובר על ג' יחודים הנעשים ב"ב פרצופים פרטים של ז"א. לאחר מכן, יש הורדת הטיפה ליעו"ר (ביום חול), ושם נעשה יחוד נוסף. לאחר מכן הורדת שפע עד לראש הבריאה. כנ"ל בכתר/חב"ד/ז"ת. מכאן נלמד לחנוכה, יש שני שלבים: א. יחוד נ"ר בז"א. ב. לאחר מכן בחלק מהמקומות נכוון בהמשכה לנוק' שהיא שם ב"ן. ההמשכה לנוק' מתאפשרת רק כשהנוק' בגובה ההמשכה מז"א (כתר/חב"ד/ז"ת).

כאשר נוק' דז"א בגובה מלא עם ז"א

ז"א - יחוד נ"ר שלם (על פי שים שלום)			
גובה ז"א (היינו י"ב פר' בעובי)	כתר היינו חב"ד	חב"ד חג"ת	ז"ת נה"י
י"ב פרצופים פרטים דז"א המתיחדים	עתיק ונוק' א"א ונוק'	או"א עילאין ישסו"ת	זו"ן יעו"ר
שמות היחודים (פשוטים)	הוי"ה אקי"ה	הוי"ה אלקים	הוי"ה אדנו"ת

אח"כ המשכת שפע מיוחד נר לנוק' להדליק: ע"ב [קס"א] להדליק: ס"ג [אלקים] להדליק: מ"ה [אדני] לב"ן (ב"ן) שכנגדו (בסיום תיבת להדליק)

נוק' דז"א - מקבלת שפע מיוחד נ"ר (הנוק' נקראת ב"ן)

גובה נוק' (היינו בעובי)	כתר חב"ד	חב"ד חג"ת	ז"ת נה"י
----------------------------	-------------	--------------	-------------

כאשר נוק' דז"א בגובה נה"י של ז"א (רגל מן השוק)

ז"א - בחנוכה נמשיך לנוק' (ב"ן) מג' יחודים, כאילו היא בגובה של ז"א			
גובה ז"א (היינו י"ב פר' בעובי)	כתר היינו חב"ד	חב"ד חג"ת	ז"ת נה"י
י"ב פרצופים פרטים דז"א המתיחדים	עתיק ונוק' א"א ונוק'	או"א עילאין ישסו"ת	זו"ן יעו"ר
שמות היחודים (פשוטים)	הוי"ה אקי"ה	הוי"ה אלקים	הוי"ה אדנו"ת

אח"כ המשכת שפע מיוחד נר לנוק' ע"ב קס"א ס"ג אלקים מ"ה אדני לב"ן (ב"ן, בסיום תיבת הוי"ה של ברכה א')

גובה נוק' (היינו בעובי)	ז"ת נה"י
----------------------------	-------------

בחנוכה, יש רק נוק' אחת שהיא בגובה נה"י בלבד של ז"א (כל השאר בגובה מלא עם ז"א), אבל הנוק' מקבלת מג' יחודי הנ"ר כאילו היתה בגובה (היינו בעובי) מלא עם ז"א. זה קורה אך ורק בסוגיא של רגל מן השוק. אח"כ הנוק' יורדת לבי"ע.

בפועל, כוונה זו מתבצעת בסיום תיבת הוי"ה של הברכה הראשונה. שם רואים רק את ההמשכה מהיחוד הראשון (ע"ב קס"א), כאשר השפע של שני היחודים הנוספים כלולים ביחוד הראשון (שהוא בראש, העיקרי).

סידור תפלה להרש"ש

קט

לזווג חו"ב וח"ג דכתר שנתבררו ונשלם תיקונם בד' כריעות וד' זקיפות. (ה)
 ולהמשיך טפת ההזרעה שם ע"ב מעיטרא, וחמשה חסדים דדעת
 דעתיק לחסד דעתיק שבגולגלתא דאריך, ומשם לגוצר ונקה שהם
 ע"ב קס"א יוד אלק, הי הי, ויו יוד, הי הי, ולזוגם, ולהמשיך הטפה
 לכחב"ד דאבא, ומשם ליסוד דאבא ומשם ימשיכו עד יסוד דאימא
 שבדעת דז"א, וגם להמשיך הטפה דכללות ודפרטות משם ע"ב
 דמקיף (ב) דחכמה דז"א ליסוד דאימא שבדעת דז"א.
 ולהמשיך משם ה"ח לדעת דז"א ומשם ליסודו ומשם לדעת דיעקב ומשם ליסודו
 ולהעלות מיסוד דנוק' מ"ן ה"ג ולהמשיך מיסוד דדכורא ה"ח ליסוד דנוק'
 ולחברם זה"ג שזיסוד דנוק'.

ולהשאיר בעתיק וא"א את המוחין דכתרים ושארית המוחין נמשכים לחב"ד
 שהם חו"א וישסו"ת ולזוגם בבחי' הויה אלהים להמשיכם ככל הנז"ל.
 ולהשאיר בחו"א וישסו"ת את המוחין דחב"ד ושארית המוחין דויק להמשיכם
 לחנ"ת נה"י ולזווג הויק דז"א בבחי' הויה ודאני ולהמשיכם ככל הנז"ל.

כתר

זיווג עי"ו

איהיהיה

דח"ב

דכתר

זיווג ח"א ונוק'

דח"ג

יאהיהיה

זיווג

חב"ד

זיווג חו"א עי'

אילההיהם

זיווג ישסו"ת

אילההיהם

ויק

זיווג זו"ן

יאהדונהי

זיווג יעקב ורחל

יאהדונהי

יחוד העולמות וי"ס דדכורא בי"ס דנוק'.

ייהויהי

ממקיף חכמה דז"א

יוד הי ויו הי

ליסוד דאימא

אלף הה יוד הה

ומשם

(ה) עיין בס' פתח עינים דמ"ו ע"ג וע"ד :

(ב) ח"ה בקלמ' סידורים הכוונה הזאת כתובה ג"פ אבל המשכת
 עי' שם ע"ב דמחסר דעתיק אינה כתובה רק פ"א ול"ל כי למה חילקו בין
 המשכת עי' ההזרעה דמחסר דעתיק לבין מקיף חכמה דז"א ואנכי העיר
 ראיתי כי מדוקדק מש' הכוונה בדרושי ויעבור ומס' זמרת הארץ (הו"ד"ל) כי
 זה תלוי בזה וא"כ כיון שסדרו בסדור המשכת המקיף חכמה דז"א ג"פ, בכתר
 ובחב"ד ובזו"ת ח"כ מן הראוי להיות שיסדרו גם המשכת טיפת ההזרעה ג"פ
 כמ"ש אמנס נלע"ד שגם מקיף חכמה דז"א די בפ"א וכמ"ש בהמשכת טיפת
 ההזרעה וכן ג"כ גסדר בסדורו של שבת כי בין מקיף חכמה דז"א ובין המשכת
 טיפת ההזרעה פ"א ולא יותר :

סידור תפלה להרשיש

ומשם לדעת דיעקב

יוד הה וו הה

יוד יוד הה יוד

הה וו יוד הה

וו הה

יוד יוד הא יוד

הא ואו יוד הא

ואו הא

ומשם ליסודו

שין דלת יוד

שדי

ש שד שדי

להמשיך

(ה) ומשם להמשיך ה"ח
לדעת דז"א.

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

לדעת

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הי

יוד הה וו הה

ומשם ליסוד דז"א

יוד הי ויו הי

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

ג' כלי יסוד

יאהדונהי

שין שין דלת שין דלת יוד

שין דלת יוד

(ה) עיין בס' זמרת הארץ ד"ה ע"א וז"ל באופן שלפע"ד סדר הכונה הוא כך שיכיון בש"ש להמשיך ט"י ה"ח מדעת דז"א הנחון ביסוד דאימא שדעת דז"א ולהורידם עד היסוד שבו ומשם ליסוד דיעקב ולזווגו עם גוק' רחל וכו'. גם יכוין לעורר ט"י ע"ב מחסד דעתיק שבכתר דא"א ועזרת הטי' הזאת עד המקי' דחכמה דז"א ובהגיעה שם תכוין לעורר ט"י החכמה שהיא ג"כ ע"ב ושתיקן כאלה טובים קורא אני עליהן יעמדו יחדיו במקומם עד כי יבא י"ג מדות וביעבור תכוין להמשיכם למטה ולעכבם בחזה דז"א ולחלקם לג' חלקים ושאר הכונות כדוע וע"ש.

יאה

סידור תפלה להרש"ש

קי

לעורר ולהעלות מיסוד דנוק'^א
מ"ן ה"ג ה' שמות אלהים.

להמשיך מיסוד דדכורא^ב
הה"ח ליסוד דנוק' ולחברם
בה"ג שביסודה.

יסוד דרחל

שין דלת יוד

יסוד דיעקב

שין דלת יוד

ש שד שדי

ש שד שדי

ה"ג מיסוד נוקבא

אלהים
אלהים
אלהים
אלהים
אלהים

חיבור חו"ג ביסודה

יוד הי ויו הי
אילההויהם
אילההויהם
אילההויהם
אילההויהם
אילההויהם

ה"ח מיסוד דכורא

י יהוה
ה יהוה
ו יהוה
ה יהוה
יסוד יהוה

חיבור חו"ג ביסודה

שין דלת יוד

ש שד שדי

חיבור זו"ן והיכלין

יאהדונהי
אילההויהם

חיבור חו"ג

אילההויהם
יאהדונהי

(3) לחו"ב וחו"ג דנוק'

יוד הי ואו הי

יוד הי ויו הי

יוד הא ואו הא יוד הה וו הה

בשבת יכוין להמשיך מיסוד דז"א ליסוד דנוק' טיפת ה"ח שהס כ"ב אסוון
זה"ג מנלפך אבגדהוזהטיכלמנסעפצקרשת מנצפך

ובשבעות כ"ב אסוון לבד. בשבת ובשבעות יכוין

להמשיך לפנימיות דעת דנוק' שס ס"ג יוד הי ואו הי

ולברר

(ה) א"ה נלע"ד כי לריך להמשיך גס שס ע"ב מיסוד דדכורא ליסוד דנוק' וכן נראה הוא מן הדף הזה שמלויר כאן ה"ח וה"ג וגס שס ע"ב וא"כ נראה מזה כי גמשך גס שס ע"ב ומה שלא כתוב כאן מלת שס ע"ב מוכרח לומר כי נשמט מיד הסופר ואחר כותבי כל זה מלאתי בסידור הארוך כתוב צפי' וז"ל ויכוין להמשיך מיסוד דיעקב טיפת המ"ד שהס ה"ח ה' הויות ושס ע"ב יולאים מיסוד דיעקב וגמשכים כולם ביסוד דרחל ויכוין לשלב ולחבר ה' אלהים עם ה' הויות עכ"ל. (3) עיין בס' תו"ח דכ"ה ע"ב :

המסדר יא"ה

סידור תפלה להרש"ש

ולבדר מזיכורי הקטנות שביסוד דז"א והס' להשאירם ביסוד ול' הנשארים להמשיכם לרישא דנוק' ולהשאיר שם ט"ו המזכירים וט"ו הנשארים לגרון ומשם לחג"ס ומשם לגה"י לכלול אותם ביסוד ולהשאיר שם עשרה ומשה לראש הכריאה.

אלף למד הי יוד מם   אלף למד הה יוד מם
 אלף למד הא יוד מם
 אלף למד הא יוד מם
 אלהים
 לראש הכריאה

גם יכוין לחבר ז"א עם אימא ויכוין בשילוב אהיה הויה.
איהיהויה
 גם יכוין לחבר ז"א עם לאה ויכוין בשילוב אלהים והויה.
אילהויהם
 גם יכוין לחבר ז"א עם רחל ויכוין בשילוב אדני והויה.
אידהנויה

המברך את עמו ישראל בשלום ^{ר"ת גי' אלהים.}

יוד הי ויו הי   יוד הי ויו הי
 אלף למד   אלף למד
 ח' חיוורת'   ט"ע
 גי' מלבוש

^{ז"ן}
יאהדוניה להלביש בהם ז"ן ועולמות בי"ע וקר"ן שלו
 כריאה דבי"ע   ילירכ דבי"ע   עשייה דבי"ע
 אל שדי   אל יהוה   אל אדני

אלף למד   אלף למד
 יוד הי ואו הי   יוד הי ואו הי
 יוד הי ואו הי

א **יאהדוניה** ט"ס דז"א וכטר דנוק'.

מ **יאהדוניה** יסוד דז"א ודעת דנוק'

ן **יאהדוניה** אור שבין כו"ה דז"א וגופא דנוק'

יוד הא ואו הא   יוד הא ואו הא
 ז"א   ניק'

א. יכוין ע"ב קס"א, גי' רג"ל¹² פו'ד'ל'ה' פ'יו'ה'י א'ל'ה'ה'י פו'ד'ה'י¹³ (יחוד א' דנ"ר הכללי, ברכה א')

ב. עוד יכוין ס"ג קס"א¹⁴ פו'ד'ה'י ו'א'ו'ה'י א'ל'ה'ה'י פו'ד'ה'י (בגימטריא דר"ך)

בגימטריא ב' פעמים יב"ק¹⁵

א'ל'ה'ה'י'ה'ם יב"ק

א'ל'ה'ה'י'ה'ם יב"ק

(בגימטריא דר"ך)

12 עי' מחברת הקודש דף מ"ט ע"ד. עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף נ"ה.

13 עפ"י היר"א, הם אינם משולבים. אמנם, לפי מחברת הקודש דף מ"ט ע"ד, משמע שיש לראות כאן ע"ב קס"א מחוברים, דהיינו משולבים. אמנם, בשאר הברכות הם משולבים, גם עפ"י היר"א.

עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף ע'. יש כאן ב' מערכות של יהודי נר (ב' נוק' שונות):

א. יחוד נר בין ז"א לנוק' כאשר הנוק' בגובה מלא עם ז"א, דהיינו הכתר של הנוק' בגובה שווה עם הכתר של ז"א. זאת הנוק' המופיעה כאן ובכל מקום בכוונות הברכה.

ב. נוק' אחרת (רק כאן, בהמשך הכוונה), במערכת של "רגל מן השוק", שהיא עד גובה נה"י בלבד.

14 כוונה זו אינה מוזכרת בסידור אור הלבנה, אלא היא מועתקת מסידור היר"א ח"ד עמוד 22.

עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף ע"ז. עי' נהר שלום דף מ' ע"ד, שם מוזכר הוי"ה במילוי יודי"ן והרש"ש קורא לו בשם ס"ג. נראה שרמוז בזה ענין ס"ג קס"א, והוא בגימטריא דר"ך. דהיינו הדרך המקשרת בין ע"ב קס"א (שהוא היחוד הראשון של רגל מן השוק - באצי' - כוונה ג'), לבי"ע (שלשם נמשך השפע). וענין ס"ג קס"א זה הוא מיתוק הדר"ך.

עי' גם בהגהת ר' ניסים עיני שמביא ע"ב קס"א (הראשון - רגל) ולאחר מכן מביא ס"ג קס"א.

עי' שער רוח"ק דף ס"ב ע"א יחוד י"ה, בענין מי זה האישי ירא ה' יורנו בדרך יבחר (למתק את הדר"ך).

15 עפ"י ע"ח ח"א דף ע"ז, יחוד זה הוא דרביצה דיסו"ת (דיניקה, והוא הרמוז בס"ג קס"א, כשהם רובצים על ז"ן - הרמוז ביב"ק). יחוד זה נקרא ע"ש ז"ן, כי הוא נעשה כשיסו"ת מלוכשים בתוך ז"ן. לכן ס"ג קס"א (יסו"ת) אינם משולבים, אבל הוי"ה אלה"ם כן משולבים, כי זיווג זה נחשב בתור זיווג ז"ן. מטרת זיווג זה הוא להוריד שפע לבי"ע. ולכן הוא מסודר כאן, כדי לגרום להורדת ה"רגל" לשוק (מהאצילות לבי"ע).

יש לציין שעפ"י שער רוח"ק (דף ל"ו ע"ג), כשהיחוד בלילה או אלה"ם קודם להוי"ה.

לסיכום כוונת הדרך, עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ג דף ל"ג (ובאורך ח"ב דפים ע"ז-צ"ז). הרב מביא ג' הסברים (המשלימים זה את זה) בענין כוונת הדרך, כאשר הסברים ב' וג' מתייחסים גם לס"ג קס"א וגם לב' פעמים יב"ק:

א. הי"ג תיקוני דיקנא (של י"ג תיבות הברכה, המוזכרים ב"לשם יחוד"), לאכפיא דינין ומיתוק הקל"י.

ב. מצד הגנה על הדרך שדרכו ירד השפע (מדין "רגל מן השוק") לבי"ע (בהדלקה).

ג. בענין יחוד הרביצה דיסו"ת (ס"ג קס"א) המלוכשים בזו"ן (יב"ק), ומטרתו להמשיך את השפע לבי"ע.

ג. ¹⁶[גם יכוין] להמשיך [הארה ו] שפע ממספר ע"ב קס"א דחב"ד דז"א

יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי (רג"ל, בסוד רגל מן השוק)

לנוק' שהיא שם ב"ן¹⁷ (שבגובה נה"י דז"א, פע"ח דף ק"ט ע"א)

יוד הה וו הה

16 ההמשכה מכל ג' היחודים, שהעיקרי בהם הוא רג"ל, כמבואר בפע"ח דף ק"ט רע"ב. וכאן מוזכר רק השפע של היחוד הראשון (ע"ב קס"א). אך השפע של שני היחודים הנוספים כלול בו, לפי שעיקר ההמשכה היא מהראש.

17 עיי' משנת הסיידים דף קכ"ז ע"ב מ"ב. וכן, פע"ח דף ק"ט סע"ב, ושעה"כ דף ק"ח ע"ד ד"ה ונחזור. עיי' עמרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף ס"ט והלאה. ועיי' סיכום הדברים בעמ' ס"ח.

בתחילת כל לילה, הנוק' יורדת לבי"ע (הנקראים חילותיה וצבאיה של המלכות), לתת טרף לביתה וחוק לנערותיה. כך הוא גם בלילות החנוכה, אלא שכאן הנוק' מקבלת שפע נוסף (מיוחד נ"ר הנעשה כאן, למרות שנוק' זו רק בגובה נה"י של ז"א בלבד), כאשר היא עדיין עומדת באצילות. וכדי לציין המשכה מיוחדת זו, אנו מניחים את החנוכה בגובה ג' טפחים (עד גובה י' טפחים, דהיינו גובה השלכתה, לרמז על היות הנוק' בגובה נה"י בלבד).

יש לשים לב שבסידור מופיע רק היחוד הראשון, מתוך ג' היחודים שמהם מורכב יחוד הנ"ר. הסיבה לכך היא שהיחוד הראשון הינו היחוד העיקרי, ושני היחודים הנוספים (הב' והג') כלולים בו. מדליקים את החנוכה על ידי הורדת היד, כדי לרמוז להמשכת שלושת היחודים הנ"ל מראש ז"א לנוק' העומדת בגובה נה"י דז"א דאצילות.

אם כן בשקיעה (בתחילתה או בסופה, שזהו זמן ההדלקה), הנוק' עדיין נמצאת באצילות, בגובה נה"י דז"א. לאחר מכן, הנוק' יורדת לבי"ע כנ"ל, אך איננה לוקחת איתה את השפע המיוחד הזה של יחוד הנ"ר. ולכן אנחנו צריכים להוריד את השפע הנ"ל אחריה לבי"ע. לצורך זה, אנחנו מכוונים בכוונות ה"דרך", דהיינו כדי ל"מגן" את הדרך שבו השפע הנ"ל ירד לבי"ע, וכדי לגרום לשפע הנ"ל לרדת לבי"ע (לאחר ההדלקה).

"רגל מן השוק" - הנוק' מפרנסת את בי"ע (הנקראים "שוק") בתחילת הלילה, כנ"ל. ומכיון שהלילה הוא זמן שליטת החיצונים, ויש פחד מאחיותם, הנוק' יכולה לפרנס את בי"ע רק במשך חצי השעה הראשונה של הלילה, ולא יותר. לסיבה זו, יש להדליק את החנוכה בתחילת הלילה, בחצי שעה הראשונה. וזה הנקרא "עד שתכלה רגל (המשכה מהראש) מן השוק (מבי"ע)" (הנוק' עצמה יורדת לבי"ע לאחר ההדלקה בזמנה, כנ"ל).

יש לציין (עפ"י פע"ח דף ק"ט סע"א ודף ק"ט ע"ג ד"ה ענין. ועיי' עמרת מרדכי ח"ב, ריש דף ע"ג, הערה מס' 26) שרק כאן מדובר בענין "רגל מן השוק", דהיינו על נוק' שעומדת בגובה נה"י של ז"א בלבד (לעומת הנוק' המוזכרת בכל הכוונות האחרות, שעומדת כנגד כל קומת ז"א). וזאת ההמשכה שנוריד מהאצ"ל לבי"ע (לאחר ההדלקה). ורק אז תקרא "רגל מן השוק". ולכן אעפ"י שכוונת הדר"ך קודמת להמשכת השפע עצמו, זה לא מעכב, שהרי הנוק' יורדת רק לאחר ההדלקה.

ענין הנוק' שהיא בגובה נה"י - רגל מן השוק:

שעה"כ, בדרוש חנוכה, מפנה אותנו לכוונת שים שלום לצורך הבנת הסוגיה של יחוד נר. שם מדובר על י"ב פרצופים פרטיים של ז"א, המחולקים לג' קבוצות (של פרצופים): כתר (עו"ג, או"ג), חב"ד (או"א וישסו"ת) וז"ת (זו"ן ויעו"ר). יחוד נר מורכב משלשה יחודים, יחוד אחד בכל אחת מוג' הקבוצות הנ"ל (כתר, חב"ד, ז"ת). שמות ג' היחודים הוא (בפשטות) בגימטריא נ"ר, לכן היחוד הזה נקרא בשם יחוד נר. וזהו היחוד שנעשה בכל יום בתיבת שים שלום. יש לציין שלפעמים יחוד נר נקרא גם חב"ד - חג"ת - נה"י (במקום כתר - חב"ד - ז"ת), אלא שעל פי דרוש הדעת נראה שזה אותו הדבר. עיי' בעין חיים למוצאייהם (עמ' 31).

מכאן נבין שהנוק' עליה מדובר בחנוכה, בסוגיה שלנו, היא בעצם זו"ן ויעו"ר (ז"ת, היחוד הג') של שים שלום, שיש להם יחוד בפני עצמו (שהוא בזו"ן ויעו"ר). אם כן, גם כאן (בחנוכה) יהיה לה יחוד בפני עצמו (זו"ן ויעו"ר). אלא שבחנוכה (בלבד) אנחנו רוצים לעשות אותה הנוק' (זו"ן ויעו"ר) לנ"ר שלם (כלומר, להביא לה את השפע של שלושת יחודי הנ"ר), למרות שיש לה רק יחוד ז"ת ולא כל ג' היחודים, שהרי היא רק בגובה ז"ת (נה"י)! לכן אנחנו נמשיך לה את השפע של שני היחודים הראשונים (כתר וחב"ד) כאילו היא היתה בגובה מלא עם ז"א (היינו פרצוף הכתר, עו"ג - או"ג). ובכך היא (זו"ן ויעו"ר) נעשית נ"ר, למרות ששני היחודים האלה אינם מתקיימים בחנוכה (זה ה"כאילו" של פע"ח דף ק"ט סע"א).

יש לשים לב שהנוק' הזאת שהיא בגובה נה"י (זו"ן ויעו"ר), הכוונה שהיא בגובה נה"י ביחס לפרצוף הכתר הנ"ל (עו"ג או"ג) או כללות ז"א (כתר, חב"ד, ז"ת), שהרי היחוד עצמו הוא בזו"ן ויעו"ר, שהם בגובה שווה, אחרת לא יוכלו להתיחד! וברור שאין הוה אמינא שהנוק' הזאת (זו"ן ויעו"ר) תתיחד עם ז"א הכללי (שהוא פרצוף הכתר)!

